

Arrest

nr. 233 177 van 27 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 september 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 februari 2019.

1.3. Op 5 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 april 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben, en afkomstig te zijn van de wijk Al Tufah, Gaza stad in de Gazastrook, waar u uw hele leven gewoond hebt. U komt uit een overwegende Fatah-gezinde familie, en zowel een broer als een schoonbroer van u ontvangen nog een loon als voormalige Fatah-ambtenaren.

Op 9 juni 2017 werd er opgeroepen om mee te doen aan een protestactie in Oost Gaza, waar Hamas bussen voor inlegde. Een minderjarige neef van u wou meedoen, maar u hield hem tegen en haalde hem van de bus omdat u wist dat hij dat niet zou mogen van zijn vader, die niet thuis was. Dit werd gezien door leden van Hamas uit uw wijk. Twee uur later werd u thuis opgehaald door de veiligheidsdiensten, die u naar het politiekantoor van de wijk brachten. U werd ondervraagd, geslagen, en twee dagen vastgehouden, waarop u vrij kwam door interventie van uw vader en enkele ouderen. U moest beloven dat u andere niet meer zou verhinderen mee te doen met protesten. Dit werd nog eens beaamd door een vertegenwoordiger van Hamas nadat u in de moskee kwaad keek naar een lid van de veiligheidsdiensten. Hierop besloot uw vader dat u Gaza maar beter kon verlaten.

U regelde een paspoort en een Turks studentenvisum. U verliet Gaza een eerste keer in december 2017, maar moest terugkeren omdat er in Egypte problemen waren met militanten van IS. Daarop verliet u Gaza een tweede keer op 21 februari 2018, en vloog u van Cairo naar Turkije op 25 februari 2018. Hierop reisde u met een bootje naar Griekenland, waar u tweemaal probeerde met vals paspoort naar België te vliegen. De derde keer slaagde u er eindelijk in, en u kwam op 27 juli 2018 aan in België, waar u op 13 augustus 2018 ook internationale bescherming verzocht. Ondertussen had u ook enkele negatieve facebookberichten over Hamas geplaatst, waarop uw vader bezoek kreeg van de veiligheidsdiensten, die hem aanmaanden u te zeggen dat u hier mee moest stoppen. U deed dat dan ook.

Ter staving van uw relaas legt u voor: kopieën van een Palestijns paspoort, een geboortecertificaat, een UNRWA kaart, een school attest, een brief van een Turkse universiteit, een document van de grensovergang, van vliegtuigtickets, van uw facebookposts, van de identiteitsdocumenten van uw ouders, van identiteitsdocumenten van familie van u in België; en een Palestijnse identiteitskaart en rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet een asielzoeker niet alleen aantonen dat hij gerechtigd is of was op bijstand of bescherming van de UNRWA, doch dat hij deze bijstand ook daadwerkelijk heeft ingeroepen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51 en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §52). In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen.

U legde weliswaar een UNRWA- kaart neer, maar op deze kaart staan enkel uw ouders als begunstigden vermeld. Noch u, noch één van uw broers of zussen, staan hier vermeld. Ook gaf u aan dat enkel uw moeder buiten Gaza geboren is en dus in aanmerking komt voor UNRWA-steun. Dat u zelf geen steun ontving blijkt ook uit uw opmerking dat u naar een privé school ging i.p.v. naar een UNRWA-school (CGVS, p. 9).

Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNWRA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiair beschermde.

U geeft aan dat u voor de Hamas-autoriteiten te vrezen hebt nadat u een neef van u tegenhield van het deelnemen aan een protestactie. U slaagde er evenwel niet in om aannemelijk te maken dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. U houdt voor dat uw neef op een bus wilde stappen, en u hem eraf haalde, waarop u kwaad aangekeken zou zijn door leden van de Al Qassam-brigades (de gewapende vleugel van de Hamas-beweging), waarop u enkele uren later gearresteerd zou geweest zijn (CGVS p. 10, 11).

*Hierbij kan **ten eerste** opgemerkt worden dat, als deze personen er zo op gebrand waren dat uw neef zou kunnen deelnemen aan het protest, het wel heel vreemd is dat ze u op dat moment niet gewoon fysiek hebben tegen gehouden. U was op dat moment te midden van een hele groep mensen die wel naar het protest wilden gaan, met leden van Al Qassam en Hamas nabij, die de bussen geregeld hadden (CGVS p. 10). Dat u omringd door al die mensen, hoogstwaarschijnlijk in een opgehitste sfeer voorafgaand aan het protest, op uw eentje uw neef zou kunnen meenemen tegen zijn wil zonder dat er ingegrepen zou worden door andere aanwezigen die zich wel geroepen voelden om te protesteren, is maar zeer moeilijk te geloven.*

*Aansluitend hierop is het **ten tweede** maar vreemd dat men daarentegen twee uur nadien u zou komen arresteren thuis, nadat er net niet was ingegrepen tijdens uw actie. U houdt voor dat er een 4X4 met vijf personen naar uw huis kwam, waarop u werd meegenomen naar het politiebureau, waar u door de verantwoordelijke van het bureau hardhandig ondervraagd zou zijn, en u aangemaand werd dat het niet aan u was om anderen te verbieden om deel te nemen aan protestacties (CGVS p. 11). Dit lijkt een eerder overdreven inzet van manschappen om slechts één persoon te arresteren, gezien het voorgehouden vergrijp, dat bovendien zijn doel totaal zou missen.*

U werd namelijk verweten dat het niet aan u was om anderen te verbieden deel te nemen aan het protest, waarvan u stelt dat Hamas mensen openlijk opriep en zelfs dwong om deel te nemen (CGVS p. 10). De demonstratie was dus ook een demonstratie van de macht van Hamas. Maar u probeert voor te houden dat het u toegelaten zou zijn om hen en plein public te tarten, waarop ze u achteraf bij u thuis kwamen arresteren, om u dan achter gesloten deuren te intimideren. Dit zou natuurlijk helemaal geen zin hebben voor wat betreft het stellen van een voorbeeld. Als het Hamas niet zinde dat u iemand verhinderde om deel te nemen aan het protest, zouden ze er alle belang bij hebben om openlijk en zichtbaar voor iedereen duidelijk te maken dat ze dit van niemand zouden dulden. Maar als ze u, zoals u voorhoudt, louter achteraf komen intimideren, blijft het afschrikkende effect enkel beperkt tot uw persoon. U geeft zelf aan dat u toen u nog in Gaza was geen openbare negatieve kritiek op Hamas had (CGVS p. 13), wat de waarde van het intimideren van u alleen zeer beperkt maakt.

*Het is **ten derde** ook niet duidelijk dat, zelfs als de voorgehouden intimidatie voor waar genomen wordt, dit aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging. U stelt namelijk dat u nadat u gearresteerd werd, éénmaal hardhandig ondervraagd zou zijn en dan twee dagen vastzat (CGVS p. 11, 12). Er werd wel gedreigd om u twee maanden op te sluiten, maar dat zet u zelf weg als een loos dreigement louter met afschrikking in gedachten (CGVS p. 11). U werd vrijgelaten nadat u beloofde anderen niet meer te verhinderen deel te nemen aan protesten, me als stok achter de deur dat u anders “voor altijd” in de gevangenis zou blijven, en hield u naderhand rustig (CGVS p. 12). U had geen aanvaringen meer met Hamas gedurende uw verblijf van nog meer dan een half jaar in Gaza, gedurende welk u gewoon thuis bleef wonen (het protest vond plaats in juni 2017 en u vertrok in februari 2018, CGVS p. 12, 15). Het is niet duidelijk wat u op dat moment nog te vrezen had. De dreiging dat u “voor altijd” in de gevangenis*

zou belanden als u nog eens tussenkwam lijkt van hetzelfde kaliber als de eerdere dreiging met twee maanden cel – louter afschrikwekkend en niet effectief. U verwijst enkel nog naar een aanmaning die u kreeg omdat u iemand in de moskee “vies” had aangekeken (CGVS p. 12). Dat u nog zo’n lange tijd op uw eigen adres, gekend bij de autoriteiten, in Gaza bleef zonder enige problemen lijkt maar moeilijk verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Ook uw toevoeging dat uw ouders verwezen naar de mogelijkheid om in het buitenland te studeren als deel van de overweging om u te laten vertrekken onderstreept dit gegeven (CGVS p. 12).

*U geeft evenwel **ten vierde** aan dat u naderhand ook nog comments op facebook geplaatst zou hebben waarin u zich negatief uitlaat over Hamas (CGVS p. 13). Uit uw verklaringen blijkt evenwel niet dat u hierom een gegronde vrees voor vervolging zou ontstaan. U stelt dat mannen van Al Qassam naar uw vader kwamen en hem zeiden u te zeggen dat u geen zo’n dergelijke posts mocht maken, of ze zouden u ook in het buitenland wel weten te vinden. Daarop verwijderde u de comments, en sindsdien geeft u geen openbare kritiek meer (CGVS p. 13), en zijn er ook geen boodschappen meer gekomen vanwege Hamas (CGVS p. 16). Zo u omwille hiervan al iets te vrezen had lijkt deze vrees dus niet meer actueel. Ook lijkt het op zich al weinig waarschijnlijk dat Hamas zich zorgen zou maken om de facebookposts van iemand zonder een uitgesproken publiek profiel, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 16). Bovendien wist u niet aan te tonen dat Al Qassam of enige andere organisatie weet zou hebben van het, kortstondige, bestaan van deze posts. U beweerde weliswaar dat Al Qassam hierdoor uw vader benaderd zou hebben, maar u wist deze bewering op geen enkele manier hard te maken.*

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-

economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Op basis van uw verklaringen lijkt het er niet naar dat u bij een terugkeer naar Gaza in mensonwaardige omstandigheden zal leven. U geeft namelijk aan dat u, hoewel u uw universitaire scholing niet afmaakte, wel lange tijd een job had in Gaza en daar werkte voor verschillende garages (CGVS p. 8, 9), waardoor u op het moment van vertrek \$3000 had liggen (CGVS p. 17). Mogelijk kan u op uw beroepservaring en contacten van die tijd bogen om opnieuw in die sector aan de slag te gaan. U bent bovendien ook niet enkel op uzelf aangewezen, want u bent van relatief gegoede afkomst. Uw familie had een naar eigen zeggen ruime woning in Gazastad (CGVS p. 5), en jullie verhuurden ook nog een verdieping voor inkomsten (CGVS p. 7). Uw broers in Gaza hebben actueel ook inkomens, als loodgieter en vanwege de Palestijnse autoriteit (CGVS p. 7). U hebt ook vier schoonbroers met werk in Gaza (kleermakers, handelaars, en iemand die werkt in de Coca Cola-fabriek), bovenop uw familie die in Europa woont (CGVS p. 7). Enkele van uw neven hadden ook hun eigen auto's en garages in Gaza (CGVS p. 16). Alles samen beschouwd lijkt het dan ook waarschijnlijk dat u bij een terugkeer naar Gaza aan werk kan raken (mogelijk in de garage van uw neef), dan wel zal kunnen rekenen op uw familie om eventuele periodes van werkloosheid te overbruggen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan

terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreizingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een manifeste appreciatiefout en de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de diverse weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Hij formuleert zijn verweer als volgt: *“Het CGVS neemt vier argumenten om de vluchtelingstatus aan de verzoeker te weigeren.*

Na een lezing van de verschillende argumenten kunnen we begrijpen dat het CGVS niet in het asielrelaas van de verzoeker gelooft.

Er is geen argument genomen over een tegenstrijdigheid van de verzoeker in zijn relaas.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat er niet zo veel vragen aan de verzoeker werd opgesteld en het CGVS niet van mening is om verder vragen te stellen.

Toch was er niet veel plaats voor een vrij asielrelaas voor de verzoeker, en het CGVS heeft besloten om onmiddellijk precieze vragen te stellen aan de verzoeker.

Meer moet het ook vastgesteld worden dat de vragen meer over zijn leefomstandigheden, en zijn reis dan over zijn problemen in Gaza.

Nochtans berust de argumentatie van het CGVS op veronderstellingen en niet op feiten of verklaringen van de verzoeker.

Aldus is het CGVS van mening dat de Hamas of Al Qasam de neef van de verzoeker op een fysiek manier hem tegenhouden zouden.

Een dergelijk argument en visie is gebaseerd op een suppositie van het CGVS, en berust niet op vragen die aan de verzoeker zouden stellen worden.

Het moet onderlijnend worden dat Hamas deelnemers rekruteert om aan de demonstratie deel te nemen.

Sommige personen werden ook geforceerd om aan die demonstratie deel te nemen.

Op het moment dat de verzoeker zijn neef heeft genomen werden de mensen bezig met andere personen die niet wilden demonstreren.

Meer was de verzoeker niet met belangrijke personen van Hamas of Al Qassem omringd.

De verzoeker was raar bekeken door andere personen die willen demonstreren maar geen belangrijke functie hadden.

Meer kan hij vlucht operen.

Rekening houdend met deze uitleggingen is het niet raar dat de neef fysiek niet gestopt was.

Het bestuur gaat verder en is van mening dat het overdreven is dat de verzoeker door vijf mannen gearresteerd werd.

Volgens het CGVS zou het totaal overdreven rekening houdend met de infractie.

Meer neemt het CGVS een argument op vermissend informatie in de mate dat de verzoeker niet over dit werd bevraagd.

Immers toen hij gearresteerd werd was hij niet alleen in de 4X4.

Twee andere mensen werden al gearresteerd en wacht in de auto.

Ze werden voor dezelfde reden gestopt.

Over het tijdsargument van de arrestatie van de verzoeker moet het vaststellen worden dat de informatie tijd moet nemen voor in de handen van verantwoordelijke personen te komen.

Immers moet het herhalen worden dat de verzoeker de plaats vlucht kan verlaten maar was door mensen gekeken.

Deze personen kunnen meer belangrijke mensen contacteren en de verzoeker was aldus teruggevonden.

Het CGVS gaat verder en is van mening dat het meer logisch zou zijn dat de verzoeker publiek zou gearresteerd worden.

Het argument van het CGVS berust op het feit dat HAMAS hun macht wil aantonen.

Dergelijk argument berust niet op de verklaringen van de verzoeker maar op veronderstellingen.

Meer moet het herhalen worden dat HAMAS erg machtig in Gaza is en geen nood van dergelijke machtdemonstratie.

Hij heeft geen nood om een publiek arrestatie te maken om terreur in de bevolking te creëren.

Meer moet het nog vastgesteld worden dat de verzoeker was vertrokken en dat het onmogelijk was om hem op een publiek plaats te arresteren.

In dergelijke omstandigheden was het totaal onmogelijk om de verzoeker op een publiek plaats te arresteren.

Het CGVS neemt een derde argument over het feit dat de verzoeker geen verder problemen in Gaza heeft gekend.

Volgens het bestuur zou het bedoelen dat de verzoeker geen risico van vervolging heeft.

Het moet echter onderlijnd worden dat de verzoeker zijn huis niet meer heeft verlaten na zijn problemen.

Hij durfde niet zijn huis te verlaten rekening houdend met zijn problemen.

Hij had een schrik van de Hamas en vreesde om nog gestopt te worden.

De verzoeker ging naar een Moskee maar wou niet meer daar gaan wegen zijn problemen.

Immers begreep hij erg vlug dat hij daar niet meer welkom, en hij stopte om daarnaar te gaan.

In dergelijke omstandigheden kunnen we begrijpen dat de verzoeker zocht niet naar problemen maar vreesde om nog door Hamas arresteren te worden.

Het feit dat geen andere problemen heeft gekend is alleen maar het gevolg van zijn voorzichtigheid, en berust niet op het feit dat er geen risico is voor hem.

Een laste argument is genomen op het feit dat er geen risico zou zijn voor de verzoeker wegens zijn Facebook posten.

Volgens het CGVS zou er geen actueel vrees zijn.

Het moet eerst onderlijnen worden dat het bestaan van deze posten niet in twijfel gebracht werd.

Het bezoek van Al Qassam bij de vader van de verzoeker is ook niet in twijfel gebracht, zoals het feit dat de verzoeker meer dan 2000 contacten kan tellen.

In dergelijke omstandigheden kan de informatie vlug verspreiden en de overheden kunnen gemakkelijk op den hoogte zijn van dergelijke posten.

De verzoeker was al gekend door zijn eerst arrestatie en was al beschouwd als een vijand van de staat.

Het zou niet verbazen worden dat de verzoeker door de overheden bespioneerd en in de gaten gehouden werd.

In dergelijke omstandigheden tonen dergelijke posten een actueel vrees voor de verzoeker.

Na deze vier argumenten bespreekt het bestuur niet over de persoonlijke situatie van de verzoeker.

Verschillende punten van zijn verhaal zijn niet in twijfel gebracht:

- Het feit dat hij afkomstig uit Gaza is.
- Zijn hechtenis.

Immers is geen lijn geschreven over zijn hechtenis, en het moet vastgesteld worden dat de verzoeker een gedetailleerd en precies relaas van zijn detentie gegeven heeft.

In dergelijke omstandigheden moet het vastgesteld worden dat de verzoeker slachtoffer van vervolgd was in zijn land van herkomst.

En dan het is op over de persoonlijke situatie van de verzoeker, en het CGVS bespreekt het algemeen situatie van Gaza.

Het bestuur gaat eerst over het feit dat het situatie in Gaza strook erg moeilijk is maar dat het maatschappij egalitair niet is.

Het CGVS is van mening dat de socio-economische problemen niet eenieder treffen en er moet een persoonlijke behoordeling van de asielzoeker plaatsvinden.

Op die punt is het CGVS van mening dat de verzoeker een netwerk had die de verzoeker kan helpen.

Het moet eerst nog vaststellen worden dat er geen specifieke vragen werd gesteld over de mogelijkheid om van dit netwerk te genieten.

Het moet herhalen worden dat het situatie in Gaza strook erg moeilijk is, en dat rekening houdend met die situatie heeft de verzoekers neef zijn garage gesloten heeft.

Nu werkt hij met een andere neef samen maar hij moet voor zijn familie bezorgen en hij heeft vier kinderen.

Het CGVS spreekt over het feit dat de familie een ruim huis heeft.

Als het familie de kans heeft om eigenaar van hun eigen huis te zijn moet het ook vaststellen worden dat ze ook een deel van het huis moet huren aan andere personen.

Dat betekent dat ze niet over hun "ruime huis" alleen kunnen genieten maar ze moeten een deel ervan huren om ook een beetje geld te verdienen alleen maar om te leven.

We zijn ver van vastgoedbelegger zoals beschreven in de documentatie van het CGVS.

Het is ook argument genomen over het feit dat de verzoeker ook familie heeft in Europa.

Volgens het CGVS zou het ook bron van inkomsten voor de verzoeker zijn.

Er werd er geen verdere vragen over gesteld, en het moet eerst herhalen worden dat deze leden voor zichzelf moeten zorgen.

Deze familie leden hebben ook kinderen en zo.

Dat betekent dat ze geen oneindige bronnen van inkomsten voor de verzoeker zijn, integendeel.

Ze moeten eerst leven en ze zijn ook onderworpen op de Europese prijzen.

Het is bijgevolg niet aangetoond dat de verzoeker van een netwerk kan genieten."

Vervolgens betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in de Sinai geen sprake is van willekeurig geweld. Hij verwijst naar arrest nr. X van deze Raad van 7 februari 2019 en besluit hieruit dat hij niet op een veilige manier naar Gaza kan reizen. De pendelbussen van Caïro naar Rafah rijden immers onder escorte van de Egyptische veiligheidsdiensten, en deze escortes vormen het doelwit van aanslagen.

Verzoeker vervolgt dat de situatie aan de grenspost te Rafah erg verkrampt was en blijft. De politieke situatie is immers instabiel en de grenssluiting toont volgens verzoeker bovendien aan dat er geen stabiele mogelijkheid bestaat om terug te keren naar Gaza.

Tot slot gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij benadrukt dat de situatie erg evolutief is en dat een verslechtering vlug kan plaatsvinden. Dit was het geval eind april 2019 en begin mei 2019. Verzoeker verwijst naar arrest nr. 206 073 van deze Raad van 27 juni 2018 waarin werd geoordeeld dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, sprake is van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza. Verzoeker voert aan dat er geen verbetering is van de situatie in Gaza, integendeel. Hamas blijft mensenrechtenschendingen plegen en de oorlog tussen Hamas en Israël maakt meer en meer burgerslachtoffers. Verzoeker meent dan ook dat zijn vluchtelingenstatus erkend moet worden.

Verzoeker besluit dat uit zijn asielrelaas blijkt dat hij door zijn overheden gearresteerd werd en dat hij gefolterd werd. Hij wordt beschouwd als een politieke vijand van Hamas en kan bijgevolg van geen nuttige bescherming genieten. Hij wijst nogmaals op de systematische mensenrechtenschendingen in Gaza en het feit dat deze Raad heeft erkend dat de situatie er onleefbaar is. Bijgevolg past het volgens verzoeker om zijn vluchtelingenstatus te erkennen, minstens om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Verzoeker herhaalt in dit verband dat hij als een vijand wordt beschouwd en dat de situatie in Gaza erg kritisch is.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *"Israeli raids, Gaza rocket fire continue as death toll rises"* van Al Jazeera van 5 mei 2019, het artikel *"Gaza activists decry rise in torture within prisons"* van Al Monitor van 1 oktober 2017, het rapport *"Gaza: Palestinians tortured, summarily killed by Hamas forces during 2014 conflict"* van Amnesty International van 27 mei 2015 en het artikel *"Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing"* van BBC News van 7 januari 2019.

3. Nieuwe elementen

3.1. Op 17 januari 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire"* van 7 juni 2019, de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019"* van 10 september 2019 en de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019.

3.2. Bij aangetekend schrijven van 22 januari 2020 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: foto's en een kopie van de identiteitskaart van verzoekers neef, informatie over Hamasleider Y. Sinwar, een attest van UNRWA dd. 12 januari 2020, een DHL-enveloppe, twee attesten van het Ministerie van arbeid dd. 30 oktober 2019, bedreigingen ten aanzien van verzoeker, resoluties A/71/554 en A/HRC/37/75 van de Verenigde Naties en het artikel *"Gaza rendu inhabitable: le moment de vérité"* van *The Palestine Chronicle* 29 oktober 2019.

4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De motieven van de bestreden beslissing

5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin omwille van het feit dat hij een neef van hem tegenhield van het deelnemen aan een protestactie of omwille van het feit dat hij naderhand nog *comments* op Facebook geplaatst zou hebben waarin hij zich negatief uitlaat over Hamas, (ii) hem, gezien het ongegrond karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend, (iii) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals wordt toegelicht, en nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat

hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (iv) niettegenstaande de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza en hij derhalve niet heeft aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bestaat en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 april 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn identiteitskaart en rijbewijs, alsook kopieën van zijn paspoort, geboortecertificaat en de identiteitsdocumenten van zijn ouders heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Ook uit de aanvullende nota komt zeer duidelijk naar voren dat verzoeker niet UNRWA-geregistreerd is. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevéndorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

Aangezien verzoeker niet UNRWA-geregistreerd is (enkel zijn moeder) en hij dienvolgens niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, is de uiteenzetting in aanvullende nota dat het voor UNRWA, mede door de stopzetting van de Amerikaanse financiering, steeds moeilijker wordt om basishulp te geven en het attest van UNRWA dat dienaangaande wordt neergelegd, *in casu* niet dienstig.

6.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn*

politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “*gegronde vrees voor vervolging*” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

6.3. Beoordeling

6.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren

omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van Hamas.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (1) het maar zeer moeilijk te geloven is dat verzoeker, omringd door een hele groep mensen die naar het protest wilden gaan en met leden van Al Qassam en Hamas nabij, en hoogstwaarschijnlijk in een opgehitste sfeer voorafgaand aan het protest, op zijn eentje zijn neef zou kunnen meenemen tegen zijn wil zonder dat er ingegrepen zou worden door andere aanwezigen die zich wel geroepen voelden om te protesteren, (2) het vreemd is dat men hem twee uur nadien zou komen arresteren thuis nadat er niet was ingegrepen tijdens zijn actie, zijn stelling dat er een 4X4 met vijf personen naar zijn huis kwam, waarop hij werd meegenomen naar het politiebureau gezien het voorgehouden vergriep een eerder overdreven inzet van manschappen lijkt om slechts één persoon te arresteren, die bovendien zijn doel totaal zou missen, het immers voor wat betreft het stellen van een voorbeeld geen zin zou hebben indien het verzoeker toegelaten zou zijn om Hamas *en plein public* te tarten, waarop ze hem achteraf thuis kwamen arresteren om hem dan achter gesloten deuren te intimideren vermits Hamas er alle belang bij zou hebben om openlijk en zichtbaar voor iedereen duidelijk te maken dat ze van niemand zouden dulden om iemand te verhinderen om deel te nemen aan het protest, (3) zelfs als de voorgehouden intimidatie voor waar genomen wordt, het niet duidelijk is dat dit aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging, hij namelijk stelt dat hij nadat hij gearresteerd werd éénmaal hardhandig ondervraagd zou zijn en dan twee dagen vastzat, er volgens verzoeker wel werd gedreigd om hem twee maanden op te sluiten maar hij dit zelf weg zet als een loos dreigement louter met afschrikking in gedachten, hij werd vrijgelaten nadat hij beloofde anderen niet meer te verhinderen deel te nemen aan protesten, hij zich naderhand rustig hield en hij geen aanvaringen meer had met Hamas gedurende zijn verblijf van nog meer dan een half jaar in Gaza, gedurende welk hij gewoon thuis bleef wonen, en het dan ook niet duidelijk is wat hij op dat moment nog te vrezen had, de dreiging dat hij “voor altijd” in de gevangenis zou belanden als hij nog eens tussenkwam immers louter afschrikwekkend lijkt en hij weliswaar nog verwijst naar een aanmaning die hij kreeg omdat hij iemand in de moskee “vies” had aangekeken doch het gegeven dat hij nog zo’n lange tijd op zijn eigen adres, gekend bij de autoriteiten, in Gaza bleef zonder enige problemen maar moeilijk verenigbaar lijkt met een gegronde vrees voor vervolging en ook zijn toevoeging dat zijn ouders verwezen naar de mogelijkheid om in het buitenland te studeren als deel van de overweging om hem te laten vertrekken dit gegeven onderstreept en (4) zo hij al iets te vrezen had omwille van de *comments* die hij naderhand op Facebook zou geplaatst hebben waarin hij zich negatief uitlaat over Hamas, deze vrees niet meer actueel lijkt daar uit zijn verklaringen immers blijkt dat mannen van Al Qassam naar zijn vader kwamen en hem zeiden verzoeker te zeggen dat hij geen zo’n dergelijke posts mocht maken of ze hem ook in het buitenland wel zouden weten te vinden, dat hij daarop de *comments* verwijderde en sindsdien geen openbare kritiek meer geeft en dat er ook geen boodschappen meer zijn gekomen vanwege Hamas, het op zich ook al weinig waarschijnlijk lijkt dat Hamas zich zorgen zou maken om de Facebook posts van iemand zonder een uitgesproken publiek profiel en hij bovendien op geen enkele manier hard kan maken dat Al Qassam zijn vader benaderd zou hebben en hij dan ook niet wist aan te tonen dat Al Qassam of enige andere organisatie weet zou hebben van het, kortstondige, bestaan van deze posts.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van Hamas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Waar verzoeker vooreerst stelt dat, op het ogenblik dat hij zijn neef heeft meegenomen, de mensen bezig waren met andere personen die niet wilden demonstreren, dat hij op dat moment ook niet omringd was door belangrijke personen van Hamas of Al Qassem, dat hij weliswaar raar bekeken werd door andere personen die wilden demonstreren maar deze personen geen belangrijke functie hadden, en hij op deze manier poogt aannemelijk te maken waarom hij niet fysiek werd tegengehouden op het moment dat hij zijn neef verhinderde om deel te nemen aan het protest, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de

administratieve procedure heeft afgelegd. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers in duidelijke bewoordingen: *"Mijn neef (...) die is overtuigd en ging in de bus stappen. Ik trok hem eruit en verbood hem deel te nemen. (...) Mijn neef weigerde om mee te komen met mij, maar ik trok hem mee. De Al Qassem leden, personen, ze keken me raar aan, uitdagend. Geslaagd om hem mee te krijgen? Ik ben er in geslaagd, maar ik werd raar bekeken. Maar het lukte (...)"* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Dat leden van de Al Qassam-brigades, de gewapende vleugel van Hamas, verzoeker slechts kwaad aankeken en verder geen onmiddellijke actie tegen hem ondernamen, toont naar de oordeel van de Raad aan dat er niet erg zwaar aan de zaak werd getild, waardoor het weinig plausibel kan worden geacht dat verzoeker twee uur later wél met veel machtsvertoon zou zijn gearresteerd. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk waarom enkel personen met een 'belangrijke functie' zouden kunnen ingrijpen op het ogenblik dat verzoeker zijn neef zou verhinderen om deel te nemen aan een protestactie.

In zoverre verzoeker daarnaast met betrekking tot zijn arrestatie opmerkt dat in de 4X4 reeds twee andere personen zaten die om dezelfde reden werden gearresteerd, hekelt dat hij hierover niet werd bevraagd en meent aan de hand van deze beweringen zijn geloofwaardigheid te kunnen herstellen, overtuigt hij evenmin. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde *"Twee uur later, ze namen waarschijnlijk contact met hun HQ. Een jeep kwam me arresteren."* Aan verzoeker werd vervolgens op algemene wijze gevraagd hoe dat precies in zijn werk ging, waarop hij antwoordde: *"Het was een 4X4 met vijf personen, ze klopten aan en mijn vader deed open. Ik zag ze al door het raam en wist dat ze mij zochten. Ze vroegen of mijn vader A.(...) K.(...) was, en dat ze zijn zoon S.(...) nodig hadden. Ze zeiden dat het maar een paar vragen waren en dan vrijlating. Mijn vader weet wel beter, maar ze waren met vijf."* Verzoeker voegde hieraan toe dat hij werd meegenomen naar het Al Tufah politiebureau, waar hij door de verantwoordelijke van het bureau hardhandig werd ondervraagd (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker heeft aldus voldoende de mogelijkheid gekregen om de omstandigheden van zijn arrestatie te schetsen zodat hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ernstig kan verwijten hierover geen verdere vragen te hebben gesteld. Hij maakte op echter geen enkel ogenblik gewag van twee andere arrestanten of van het feit dat deze al in de jeep zaten op het ogenblik dat hij werd opgepakt. Ook deze *post-factum* bewering in het verzoekschrift, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om verzoekers verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermag niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Verzoeker betoogt voorts dat Hamas erg machtig is in Gaza, geen nood heeft aan een machtsdemonstratie en dus geen nood heeft om een publieke arrestatie uit te voeren om terreur bij de bevolking te creëren. Opnieuw kan verzoeker in zijn betoog niet worden gevolgd. Gelet op het beeld dat verzoeker in het verzoekschrift zelf schetst van Hamas, moet het naar mening van de Raad volstrekt ongeloofwaardig worden geacht dat men hem zou toelaten om Hamas *en plein public* te tarten door te verhinderen dat zijn neef zou deelnemen aan het protest en men niet onmiddellijk openlijk en zichtbaar voor iedereen duidelijk zou maken dat ze dit van niemand zouden dulden. Indien Hamas er dusdanig zwaar aan tilde dat verzoeker zijn neef verhinderde om deel te nemen aan het protest zoals hij probeert voor te houden, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij een voorbeeld zouden wilden stellen zodat het, met dit doel voor ogen, dan ook totaal zinloos is om verzoeker achteraf thuis te arresteren om hem vervolgens achter gesloten deuren te intimideren, zoals hij het schetst.

Verder benadrukt verzoeker dat hij uit schrik om nog door Hamas gearresteerd te worden zijn huis niet meer heeft verlaten na zijn problemen. Hij argumenteert dat het feit dat hij geen andere problemen heeft gekend dus alleen maar het gevolg is van zijn voorzichtigheid en niet betekent dat er geen risico is voor hem. Wederom overtuigt verzoeker allerminst. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij na zijn actie tijdens de terugkeermars in juni 2017 thuis gearresteerd werd. Indien verzoeker naar aanleiding van zijn actie nog verdere problemen boven het hoofd zouden hangen, was hij op zijn thuisadres, gekend bij Hamas, dus geenszins veilig. Aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zonder meer werd vrijgelaten nadat hij beloofde om anderen niet meer te verhinderen deel te nemen aan protesten, dat hij zich naderhand rustig hield en dat hij, behalve een aanmaning die hij naar eigen zeggen kreeg omdat hij in de moskee iemand "raar" had aangekeken, geen aanvaringen meer had met Hamas gedurende zijn verblijf van nog meer dan een half jaar in Gaza, gedurende welke periode hij gewoon thuis bleef wonen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), is het de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstrekt onduidelijk wat verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek in februari 2018 nog te vrezen had en kan de Raad niet anders dan besluiten dat het uitblijven van verdere problemen aantoont dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees vervolging omwille van zijn actie tijdens de terugkeermars in juni 2017 kan worden aangenomen.

Tot slot vermag de argumentatie dat verzoeker meer dan 2000 Facebook contacten had, dat in dergelijke omstandigheden informatie zich vlug kan verspreiden en de overheden gemakkelijk op de hoogte kunnen geraken van de Facebook posts, dat verzoeker al gekend was door zijn eerste arrestatie en beschouwd werd als een vijand van de staat, dat het dan ook niet zou verbazen dat verzoeker door de overheden bespioneerd en in de gaten gehouden wordt en dat in dergelijke omstandigheden zijn Facebook posts wel degelijk een actuele vrees voor verzoeker aantonen, geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat, zo verzoeker al iets te vrezen had omwille van de *comments* die hij naderhand op Facebook zou geplaatst hebben waarin hij zich negatief uitlaat over Hamas, deze vrees niet meer actueel lijkt nu uit zijn verklaringen blijkt dat mannen van Al Qassam naar zijn vader kwamen en hem zeiden verzoeker te zeggen dat hij geen zo'n dergelijke posts mocht maken of ze hem ook in het buitenland wel zouden weten te vinden, dat hij daarop de *comments* verwijderde en sindsdien geen openbare kritiek meer geeft en dat er ook geen boodschappen meer zijn gekomen vanwege Hamas.

Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota in wezen niet verder dan louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker nog opmerkt dat hij slechts kort werd gehoord, dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud niet zo veel vragen werden gesteld, dat er niet veel plaats was voor een vrij asielrelaas en dat de vragen meer over zijn leefomstandigheden en zijn reis gingen dan over zijn problemen in Gaza, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker gedurende bijna twee uur werd gehoord, van 9u10 tot 12u05, wat bezwaarlijk een kort gehoor kan worden geacht. De duur van het persoonlijk onderhoud maakt overigens geen indicatie uit van de grondigheid en volledigheid ervan. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij lijkt te suggereren in het verzoekschrift, wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen om zijn asielmotieven toe te lichten. Zo leest de Raad onder meer: *“U heeft een asielaanvraag ingediend in België. Dat betekent dat u de bescherming van de Belgische staat vraagt. U mag mij nu uitgebreid vertellen over de redenen waarom u de Gazastrook heeft verlaten, waarom een aanvraag indiende en waarom u niet kan terugkeren (...). Het is belangrijk dat u uw verhaal volledig vertelt en mij zoveel mogelijk details geeft. U mag alle incidenten, problemen, moeilijkheden vermelden.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker kan in het verzoekschrift dus bezwaarlijk ernstig voorhouden dat er tijdens het persoonlijk onderhoud niet veel ruimte was voor een vrij asielrelaas. Zijn antwoord op voormelde vraag, namelijk *“Eigenlijk, de laatste incident, dat was iets georganiseerd, een mars, de terugkeermars. Dat is de reden.”*, was echter dusdanig beperkt dat de *protection officer* zich genoodzaakt zag om bijkomende vragen te stellen teneinde zich een beeld te kunnen vormen van verzoekers vluchtmotieven. De Raad benadrukt hierbij dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd aan verzoeker bovendien expliciet de vraag gesteld of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop hij enkel liet optekenen: *“Ik heb nog een verblijfsdocument van mijn zus en zo (geeft af). Dat is alles.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift, de aanvullende nota en tot op heden geen bijkomende elementen of overtuigende argumenten aanvoert die tijdens het persoonlijk onderhoud niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen en die een ander licht kunnen werpen op de bestreden motivering en beslissing.

6.3.2. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoekers identiteitskaart en rijbewijs, en de kopieën van zijn paspoort, zijn geboortecertificaat, de UNRWA kaart van zijn ouders, een schoolattest, een brief van een Turkse universiteit, een document van de grensovergang, vliegtuigtickets, de identiteitsdocumenten van zijn ouders en de identiteitsdocumenten van zijn familie in België, tonen slechts zijn identiteit, herkomst, scholing, reisweg en familiesamenstelling aan, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

Verzoekers Facebook posts doen niets af aan het besluit dat, zo verzoeker al iets te vrezen had omwille van deze posts waarin hij zich negatief uitlaat over Hamas, deze vrees niet meer actueel lijkt nu uit zijn verklaringen blijkt dat mannen van Al Qassam naar zijn vader kwamen en hem zeiden verzoeker te zeggen dat hij geen zo'n dergelijke posts mocht maken of ze hem ook in het buitenland wel zouden weten te vinden, dat hij daarop de posts verwijderde en sindsdien geen openbare kritiek meer geeft en dat er ook geen boodschappen meer zijn gekomen vanwege Hamas.

De foto's van verzoekers neef tijdens de terugkeermarsen, de identiteitskaart van verzoekers neef en de informatie over Hamasleider Y. Sinwar tonen op geen enkele manier aan dat verzoeker problemen met Hamas zou hebben gekend omdat hij tijdens de terugkeermars in juni 2017 zijn neef heeft verhinderd om deel te nemen aan het protest, laat staan dat verzoeker om deze reden nog een actuele vrees zou hoeven te koesteren.

De DHL enveloppe toont enkel aan dat verzoeker post heeft ontvangen uit Gaza, niets meer en niets minder.

De attesten van het Ministerie van Arbeid en de bedreigingen aan het adres van verzoeker zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk waarom verzoeker niet de tijd zou hebben gehad om deze dreigberichten, die hij blijkens de uiteenzetting in de aanvullende nota heeft ontvangen via Facebook en die dateren van 15, 16 en 17 maart 2019, te laten vertalen en waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om deze berichten aan het verzoekschrift te voegen of zelfs voor te leggen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nu de beslissing in zijn hoofde pas werd genomen op 5 april 2019.

6.3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk weet voor te stellen dat hij in geval van terugkeer naar Gaza een vrees ten aanzien van Hamas zou hoeven te koesteren, is de stelling in het verzoekschrift dat hij van geen nuttige bescherming kan genieten *in casu* niet dienstig.

6.3.4. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift en de aanvullende nota aanhaalt dat Hamas in Gaza mensenrechtenschendingen blijft begaan, dat de oorlog tussen Hamas en Israël meer en meer burgerslachtoffers maakt, dat de Gazaanse bevolking het slachtoffer is van een systematische schending van basis- en grondrechten en dat de situatie in Gaza erg kritisch en onleefbaar is, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

7.2.1. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

7.2.1.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

7.2.1.2. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Op basis van uw verklaringen lijkt het er niet naar dat u bij een terugkeer naar Gaza in mensonwaardige omstandigheden zal leven. U geeft namelijk aan dat u, hoewel u uw universitaire scholing niet afmaakte, wel lange tijd een job had in Gaza en daar werkte voor verschillende garages (CGVS p. 8, 9), waardoor u op het moment van vertrek \$3000 had liggen (CGVS p. 17). Mogelijk kan u op uw beroepservaring en contacten van die tijd bogen om opnieuw in die sector aan de slag te gaan. U bent bovendien ook niet enkel op uzelf aangewezen, want u bent van relatief gegoede afkomst. Uw familie had een naar eigen zeggen ruime woning in Gaza-stad (CGVS p. 5), en jullie verhuurden ook nog een verdieping voor inkomsten (CGVS p. 7). Uw broers in Gaza hebben actueel ook inkomens, als loodgieter en vanwege de Palestijnse autoriteit (CGVS p. 7). U hebt ook vier schoonbroers met werk in Gaza (kleermakers, handelaars, en iemand die werkt in de Coca Cola-fabriek), bovenop uw familie die in Europa woont (CGVS p. 7). Enkele van uw neven hadden ook hun eigen auto's en garages in Gaza (CGVS p. 16). Alles samen beschouwd lijkt het dan ook waarschijnlijk dat u bij een terugkeer naar Gaza aan werk kan raken (mogelijk in de garage van uw neef), dan wel zal kunnen rekenen op uw familie om eventuele periodes van werkloosheid te overbruggen.”* Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift en de aanvullende nota geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Zo doet de loutere bewering in het verzoekschrift dat verzoekers neef zijn garage ondertussen gesloten heeft, dat hij nu samenwerkt met een andere neef maar hij vier kinderen heeft en hij voor zijn familie moet zorgen, niets af aan de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Gaza werkte voor twee verschillende garages (niet de garage van zijn neef) (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9) en dat uit zijn verklaringen derhalve duidelijk naar voren komt dat hij in het verleden steeds in staat is gebleken om in zijn levensonderhoud te voorzien. Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker zich steeds zelfredzaam heeft getoond en dat hij beschikt over de nodige werkervaring, capaciteiten en contacten in de autosector, hetgeen zijn kansen op de arbeidsmarkt verhoogt, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer in staat moet zijn om opnieuw een inkomen te genereren en alzo in zijn levensonderhoud te voorzien. Zoals reeds wordt aangehaald in de bestreden beslissing, beschikt verzoeker in Gaza bovendien over een uitgebreid familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer (tijdelijk) op kan steunen, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat er binnen zijn familie de bereidheid bestaat om elkaar te ondersteunen. Zo verklaarde verzoeker onder meer dat zijn vader sinds zijn pensionering wordt onderhouden door zijn broers. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij 7000 euro heeft betaald voor zijn reis naar België. Zelf had hij 3000 dollar spaargeld van te werken, zijn vader legde een bedrag bij en ook zijn schoonbroer en zus in Zweden hebben geholpen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en p. 17). Verzoeker kan in het verzoekschrift dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat niet is aangetoond dat hij op hulp van zijn familiaal netwerk zou kunnen rekenen. Waar hij tot slot nog stelt: *“Het CGVS spreekt over het feit dat de familie een ruim huis heeft. Als het familie de kans heeft om eigenaar van hun eigen huis te zijn moet het ook vaststellen worden dat ze ook een deel van het huis moet huren aan andere personen. Dat betekent dat ze niet over hun "ruime huis" alleen kunnen genieten maar ze moeten een deel ervan huren om ook een beetje geld te verdienen alleen maar om te leven.”*, volstaat het te verwijzen naar verzoekers verklaringen dienaangaande zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud en waar hij het volgende liet optekenen: *“Met wie woonde u in Gaza samen? Op welk adres was dat? Met mijn moeder, vader, en twee broers, die zaten op verschillende verdiepen, en mijn zus. Broers eigen verdieping, eigen gezin? Ja, gehuwd, eigen gezin. Zaten jullie krap met al die gezinnen bij elkaar? Nee hoor het was een ruime woning. (...) en we hebben een eigendom die we verhuren. Die eigendom, in eigen straat, of totaal elders? In hetzelfde gebouw nog een verdieping die we kunnen verhuren. De enige persoon ten laste van mijn vader ben ik, de rest is gehuwd en hebben eigen leven.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en p. 7). Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift en de aanvullende nota louter tot het verwijzen naar de algemene socio-

economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee evenmin concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

7.2.1.4. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 februari 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij desgevallend niet over de mogelijkheid beschikt om een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord*") blijkt dat het doelwit van deze

aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaiï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaiï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de '*Comprehensieve Operatie Sinaiï 2018*', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaiï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaiï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift dat de pendelbussen van Caïro naar Rafah onder escorte van de Egyptische veiligheidsdiensten rijden, dat deze escortes het doelwit vormen van aanslagen en dat verzoeker dus niet op een veilige manier naar Gaza kan reizen, is immers niet van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaiï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaiï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de politie die

de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om

internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van Hamas kan immers geen geloof worden gehecht. Dat verzoeker duidelijk niet in de negatieve aandacht stond van Hamas wordt overigens bevestigd door het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij op legale wijze in het bezit van zijn eigen paspoort Gaza verlaten heeft (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen verwijst naar arrest nr. 216 474 van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in het betreffende dossier baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissing, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

7.2.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

7.2.2.1. Beoordeling

7.2.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

7.2.2.3. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 5 december 2018) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “*Operatie Beschermde Rand*” startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden). De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers. Sinds begin november 2018 nam het gebruik van geweld tijdens de protesten af. Op 11

november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 blijkt bovendien dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, zijn ontheemd. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond.

Voorts leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakt brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt

bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid".

Ook in 2019 worden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de situatie in Gaza erg evolutief is en dat een verslechtering vlug kan plaatsvinden, dat dit het geval was eind april 2019 en begin mei 2019, dat Hamas mensenrechtenschendingen blijft plegen en dat de oorlog tussen Hamas en Israël meer en meer burgerslachtoffers maakt, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Met het zonder meer neerleggen van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, toont verzoeker bovendien geen persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

9. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS